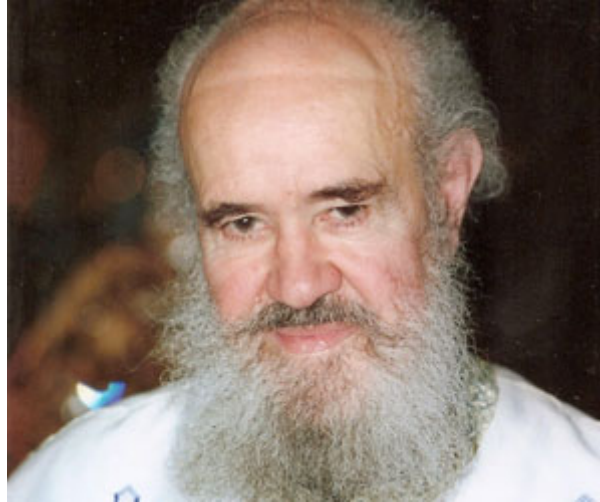

13 Μαΐου 2015

Η λειτουργική διακονία του μακαριστού π. Κωνσταντίνου Παπαγιάννη

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

«πεποίθησιν δὲ τοιαύτην ἔχομεν διὰ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Θεόν. οὐχ ἱκανοὶ ἐσμεν ἀφ' ἑαυτῶν λογίσασθαί τι ὡς ἐξ ἑαυτῶν, ἀλλ' ἡ ἰκανότης ἡμῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ, ὃς καὶ ἰκάνωσεν ἡμᾶς διακόνους καινῆς διαθήκης, οὐ γράμματος ἀλλὰ πνεύματος. τὸ γὰρ γράμμα ἀποκτέννει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ» (Β' Κορινθ. 3, 4-6).

«καὶ εἶπατε Ἀρχίππω. βλέπε τὴν διακονίαν ἣν παρέλαβες ἐν Κυρίῳ, ἵνα αὐτὴν πληροῖς» (Κολοσ. 4,17).

Μὲ τὶς σκέψεις μας, μέσα σ'αὐτὸ τὸ πνευματικὸ μέγεθος τῶν λόγων τοῦ ἀποστόλου Παύλου εἴμαστε σήμερα ἐδῶ ὅλοι γιὰ νὰ μετὰσχωμε, κληρικοὶ καὶ

λαϊκοὶ στήν τιμητικὴ αὐτὴ ἐκδήλωση πρὸς τὸν π. Κωνσταντῖνο Παπαγιάννη, ἀδελφὸ ἀγαπητὸ ἐν Χριστῷ καὶ σεβαστὸ συμπρεσβύτερο, γιὰ τὴν συμπλήρωση πενήντα χρόνων ἱερωσύνης καὶ διακονίας του στήν τοπικὴ μας ἐκκλησία.

Ἀποτελεῖ ἰδιαίτερη τιμὴ καὶ χαρὰ γιὰ τὸ πρόσωπό μου ποὺ θὰ πῶ κάποια ἐλάχιστα λόγια γιὰ τὸν π. Κωνσταντῖνο, τὸν ὁποῖο ἀπὸ παιδὶ 9 χρόνων συνάντησα στήν ἐνορία μου, τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Θεσσαλονίκης τὸ 1969. Μᾶς ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ εἴμαστε μαζύ, ἐκεῖνος μεγάλος στήν ἡλικία καὶ στήν ἱερωσύνη, καὶ ἐγὼ μικρὸς στὴ διακονία τοῦ ἔργου τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Τό-τε, ἐκεῖ στήν ἐκκλησία μας, ἦταν καὶ ὁ π. Διονύσιος Κλαυδιανός, σεβάσμιος καὶ εὐλαβὴς κληρικός, ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἀναπαύη, καὶ λίγο ἀργότερα καὶ ὁ π. Ἰωάννης Νευροκοπλῆς.

Αὐτὰ ποὺ ἐζήσαμε ἐκεῖ, ὅλοι μαζύ, στὰ τόσα χρόνια μέχρι τὴν μετάθεσή μου στήν ἁγία Σοφία, τὸ 1994, τὰ ἔχει γράψει ὁ Θεὸς στὸ βιβλίό τῆς ἀγάπης Του, καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἐκφραστοῦν μὲ λόγια. Προσωπικὰ, εὐγνωμο-νῶ τὸν Θεὸ γιὰ τὴν ζωὴ μου κοντὰ στὸν π. Κωνσταντῖνο Παπαγιάννη καὶ στοὺς ἄλλους συμπρεσβυτέρους κληρικοὺς ποὺ κατὰ καιροὺς διηκόνησαν τὸ στολίδι αὐτὸ τῆς βυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ τέχνης, τὸν ἱερὸ Ναὸ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

Ὁ π. Κωνσταντῖνος γεννήθηκε στὴ Θεσσαλονίκη μας στὶς 16.9.1929 ἀπὸ τὸν

Ἀντώνιο καὶ τὴν Μαρία Παπαγιάννη. Ἐφοίτησε στὸ τότε 7^ο Δημοτικὸ Σχολεῖο Θεσσαλονίκης καὶ ἐν συνεχείᾳ στὸ 4^ο Γυμνάσιο ἀρρένων Θεσσαλο-νίκης, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀπεφοίτησε τὸν Ἰούνιο τοῦ 1947. Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ ἰδίου ἔτους ἔδωσε εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ἀπὸ τὴν ὁποία πῆρε τὸ πτυχίον στὶς 17.11.1951. Ὑπῆρξε ἀριστοῦχος σὲ ὅλες τὶς βαθμίδες τῶν σπουδῶν του.

Ἀπὸ τὶς 6.1.1952 μέχρι τὶς 14.4.1954 ὑπηρέτησε στὸν ἑλληνικὸ στρατὸ ὡς ἔφεδρος ἀξιωματικὸς Πεζικοῦ.

Στὶς 24.5.1954 διωρίσθηκε καθηγητὴς στὴ Μέση Ἐκπαίδευση καὶ ὑπηρέτησε ἐπὶ πέντε (5) χρόνια σὲ Γυμνάσια τῆς Λαρίσης.

Στὶς 25.7.1954 ἐνυμφεύθη τὴν Ἀλίκη Σκαμπαρδώνη, διδασκάλισσα, ἀπὸ τὴ Λάρισα. Ἀπὸ τὸν γάμο τους ἀπέκτησαν 6 παιδιά.

Στὴν ἐκκλησιαστικὴ διακονία μπῆκε ἀνεπίσημα σὲ ἡλικία 12 ἐτῶν περίπου στὸν ἱ. Ναὸ τῆς ἐνορίας του, τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Θεσσαλονίκης. Στὶς 21.5.1942 χειροθετήθηκε ἀναγνώστης ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Γεννάδιο. Συνέχισε τὴ διακονία του στὸν ὡς ἄνω ναὸ ὡς ἀναγνώστης καὶ βοηθὸς ψάλτου, ἀπὸ δὲ τὶς 20.12.1947 μέχρι τὶς 30.4.1950 ὡς ἀριστερὸς ψάλτης τοῦ ἰδίου Ναοῦ, ἐνῶ ἀπὸ τὴν 1^η Μαΐου τοῦ 1950 μέχρι τέλους τοῦ 1951 ὡς ἀΨάλτης τοῦ ἱ. Ναοῦ ἁγίου Θεράποντος κάτω Τούμπας.

Ἀπὸ τὴ θέση του στὴν Ἐκπαίδευση παραιτήθηκε τὸν Μάιο τοῦ 1959, γιατί ἐν τῷ μεταξύ εἶχε ἐκλεγῆ τακτικὸς ἐφημέριος γιὰ τὴν κενὴ θέση τοῦ ἱ. Ναοῦ ἁγίων Ἀποστόλων. Στὶς 30.5.1959 χειροτονήθηκε διάκονος ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Παντελεήμονα τὸν Α΄ (Παπαγεωργίου) καὶ τὴν ἐπομένη 31.5.1959 πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν τότε βοηθὸ ἐπίσκοπο Ταλαντίου Στέφανο (μετέπειτα Μητροπολίτη Τρίκκης & Σταγῶν). Τὴν 1^η Ἰουνίου 1959 διωρίσθηκε ἐφημέριος τοῦ ὡς ἄνω ἱεροῦ Ναοῦ καὶ ὑπηρέτησε σ'αὐτὸν χωρὶς διακοπὴ μέχρι τὶς 31.5.1996, ὁπότε παραιτήθηκε ἀπὸ τὴν ἐνεργὸ ἐφημεριακὴ ὑπηρεσία γιὰ λόγους ὑγείας.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐφημεριακῆς του ὑπηρεσίας, διετέλεσε πρόεδρος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ ναοῦ ἀπὸ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1959 μέχρι τὸ 1990 περίπου. Κατὰ διαστήματα ὑπῆρξε μέλος τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου, ἐπὶ ἐξαετία δὲ (1968-1974) γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης.

Ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Παντελεήμων ὁ Α΄ τὸν ἐτίμησε μὲ τὸ ὄφθικιο τοῦ οἰκονόμου καὶ ἀργότερα μὲ τὸ ὄφθικιο τοῦ σταυροφόρου οἰκονόμου, ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Λεωνίδας μὲ τὸ ὄφθικιο τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου, ὁ δὲ μακαριστὸς

Μητροπολίτης Παντελεήμων ὁ Β΄ με τὸ ὄφθικιο τοῦ Μ. Πρωτοπρεσβυτέρου κατὰ τὴν ἀποχώρησή του ἀπὸ τὴν ἐνεργὸ ὑ-πηρεσία. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸν ἐτίμησε με τὸ πα-ράσημο τοῦ ἀποστόλου Παύλου μετὰ ἀστέρος.

Παναγιώτατε,

Με τὰ παραπάνω λόγια μου σκιαγράφησα στὸ μέτρο τοῦ δυνατοῦ τὴ ζωὴ καὶ τὴ διακονία τοῦ π. *Κωνσταντίνου Παπαγιάννη*. Οἱ προκάτοχοί Σας πολλές φορές τοῦ προέτειναν νὰ τὸν τοποθετήσουν σὲ «*μεγαλύτερη*» καὶ πιὸ «*κεντρικὴ*» ἐκκλησία. Ἐκεῖνος ἐπειδὴ ἀγάπησε ἀπὸ παιδι τὴν ἐκκλησία καὶ τὴν ἐνορία τῶν *ἀγίων Ἀποστόλων*, ὅπου ἐμεγάλωσε, δὲν ἀπεδέχθη τὶς προτάσεις των, καὶ παρέμεινε ἐκεῖ μέχρι τέλους τῆς ἐνεργοῦς ὑπηρεσίας του. Ἐκεῖ συνέχισε καὶ ὡς συνταξιούχος νὰ προσφέρῃ τὶς ὑπηρεσίες του στὴν τέλεση τῶν ἱερῶν *Ἀκολουθιῶν*, στὸ μυστήριον τῆς ἱερᾶς *Μετανοίας καὶ Ἐξομολογήσεως* καὶ στὸ *κήρυγμα τοῦ θεοῦ λόγου*, τὸ ὁποῖο πάντοτε ἦταν γραπτὸ, με σαφήνεια καὶ διάρθρωση θεολογικὴ, ἀγιοπατερικὴ καὶ ἐκκλησιολογικὴ. Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν τήρηση τοῦ τυπικοῦ καὶ γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ βυζαντινὴ μας μουσικὴ, παραμένει στὴ μνήμη μου σὰν παράδειγμα πρὸς μίμηση. Ἀναφέρω κάτι τὸ ὁποῖο ἴσως δὲν τὸ γνωρίζετε. Ὅταν ἦταν νέος ἀντέγραψε ὅλο τὸ *Ἀναστασιματᾶριο τοῦ Ἰωάννου τοῦ πρωτοψάλτου*. Ἦταν μιὰ περίοδος πού τὰ μουσικὰ βιβλία τῆς βυζαντινῆς μας μουσικῆς δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ ἀγορασθοῦν, διότι δὲν ὑπῆρχαν ὅπως σήμερα.

Δὲν θὰ σᾶς κουράσω παραπάνω. Ἀπλῶς θὰ καταθέσω κάτι πρὸς τὴν ἀγάπη σας ἀπὸ τὴν διακονία μου ὡς Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης γιὰ 26 χρόνια. Κάθε φορὰ πού ἔρχεται ἡ στιγμή γιὰ νὰ συντάξω τὸ πιστοποιητικὸ ὑπηρεσιακῶν μεταβολῶν κάποιου κληρικοῦ μας, πού πρόκειται νὰ συνταξιοδοτηθῆ, καὶ ψάχνω τὸν φάκελό του γιὰ νὰ γράψω πάνω σὲ ἓνα ἄψυχο χαρτὶ, τὴν πορεία τῆς ζωῆς του, πού ἀπὸ νέος, τότε πού ἐχειροτονήθηκε Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος, εὐρίσκεται τώρα στὰ 70 του καὶ πλέον χρόνια, συγκινοῦμαι, γιὰτὶ κατὰ κάποιον τρόπο ζῶ τὴν ἱστορία του, τοὺς κόπους του, τὴν διακονία του καὶ τὴν ἀγάπη του πρὸς τὴν Ἐκκλησία. Μιὰ τέτοια συγκίνηση με διακατέχει σήμερα, πού σὲ ἐμένα ἔτυχε νὰ σᾶς μι-λήσω γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴ διακονία τοῦ π. Κωνσταντίνου καὶ νὰ σᾶς πῶ αὐτὰ τὰ λόγια. Νὰ τὰ πῶ μπροστὰ σὲ Σᾶς, τὸν ἐπίσκοπό μας, Παναγιώτατε, μπροστὰ σὲ σᾶς τοὺς ἀγαπητοὺς συμπρεσβυτέρους μου, παλαιότερους καὶ νεωτέρους μου πού σᾶς γνωρίζω καὶ με γνωρίζετε, ἀλλὰ καὶ μπροστὰ στοὺς εὐλαβεῖς λαϊκοὺς πού ἦλθαν σήμερα ἐδῶ.

Εύχηθῆτε, Παναγιώτατε, νὰ παραδώσωμε ὅλοι μας κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου μας, ἀνόθευτη τὴν παρακαταθήκη ποὺ μᾶς ἔδωσε ἡ ἅγια μας Ἐκκλησία διὰ τοῦ ἐπισκόπου της, τὴν στιγμὴ τῆς εἰς Πρεσβύτερον χειροτονίας μας.